

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการอภิปรายผล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอเป็นตารางประกอบคำบรรยายตามลำดับดังนี้

1. ข้อมูลส่วนบุคคล
2. ข้อมูลความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ
3. ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ
4. ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งในการปฏิบัติงาน กับความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ
5. ข้อมูลเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลแตกต่างกัน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ข้อมูลส่วนบุคคล

ตารางที่ 2 จำนวนและร้อยละของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลมหาราชนคร
เชียงใหม่ จำแนกตาม ตำแหน่งในการปฏิบัติงาน ระดับการศึกษา เพศ
สถานภาพสมรส และงานการพยาบาลที่สังกัด

ข้อมูลส่วนบุคคล	ปริญญาตรี				ปริญญาโท			
	หัวหน้าหอผู้ป่วย		พยาบาลประจำการ		หัวหน้าหอผู้ป่วย		พยาบาลประจำการ	
	(n = 49)		(n = 255)		(n = 17)		(n = 26)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ								
ชาย	3	6.12	17	6.67	0	0	4	15.38
หญิง	46	93.88	238	93.33	17	100	22	84.62
สถานภาพสมรส								
โสด	23	46.94	160	62.75	11	64.70	20	76.92
คู่	24	48.98	90	35.29	5	29.41	6	23.08
ม้าย	1	2.04	0	0	0	0	0	0
หย่า	1	2.04	5	1.96	1	5.89	0	0
งานการพยาบาล								
พิเศษ	4	8.16	20	7.84	1	5.89	3	11.54
กุมารฯ	5	10.20	32	12.55	2	.76	6	23.08
อายุรศาสตร์	6	12.25	41	16.08	4	23.52	1	3.85
สูติ-นรีเวชวิทยา	9	18.37	30	11.77	1	5.89	3	11.54
ศัลยศาสตร์	6	12.25	43	16.86	4	23.52	2	7.69
ออโรโทปีดิคส์	2	4.08	23	9.02	1	5.89	4	15.38
ผ่าตัดฯ	5	10.20	29	11.37	1	5.89	0	0
ผู้ป่วยนอกฯ	8	16.33	20	7.84	0	0	2	7.69
ทั่วไป	4	8.16	17	6.67	3	17.64	5	19.23

จากตารางที่ 2 แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี ทั้งหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการเป็นเพศหญิง ร้อยละ 93.88 และ 93.33 สำหรับสถานภาพสมรส นั้นหัวหน้าหอผู้ป่วยร้อยละ 48.98 มีสถานภาพสมรสคู่ ส่วนพยาบาลประจำการมีสถานภาพสมรส โสด ร้อยละ 62.75 และในงานการพยาบาลที่สังกัด หัวหน้าหอผู้ป่วยปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลสูติศาสตร์และนรีเวชวิทยามากที่สุด ร้อยละ 18.37 ส่วนพยาบาลประจำการปฏิบัติงานใน สังกัดงานการพยาบาลศัลยศาสตร์มากที่สุด ร้อยละ 16.89 สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่มีการศึกษาใน ระดับปริญญาโทนั้น หัวหน้าหอผู้ป่วยเป็นเพศหญิงทั้งหมด มีสถานภาพสมรสโสด ร้อยละ 64.70 และปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลอายุรศาสตร์ และงานการพยาบาลศัลยศาสตร์มากที่สุด ร้อยละ 23.52 เท่ากัน ส่วนพยาบาลประจำการร้อยละ 84.62 เป็นเพศหญิง มีสถานภาพสมรสโสด ร้อยละ 76.92 และปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลกุมารเวชศาสตร์มากที่สุด ร้อยละ 23.08

ตารางที่ 3 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของอายุ ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งปัจจุบัน และระยะเวลาในการปฏิบัติ
งานทั้งหมดของพยาบาลวิชาชีพ จำแนกตาม ระดับการศึกษา และตำแหน่งในการปฏิบัติงาน

ข้อมูลส่วนบุคคล(ปี)	ปริญญาตรี						ปริญญาโท					
	หัวหน้าหอผู้ป่วย			พยาบาลประจำการ			หัวหน้าหอผู้ป่วย			พยาบาลประจำการ		
	(n = 49)			(n = 255)			(n = 17)			(n = 26)		
	$\bar{x}$	SD		$\bar{x}$	SD		$\bar{x}$	SD		$\bar{x}$	SD	
อายุ	44.57	4.40		30.61	6.66		41.36	4.46		36.51	3.94	
ระยะเวลาที่ปฏิบัติงาน	10.28	6.75		7.11	5.72		11.84	5.97		12.59	3.93	
ในตำแหน่งปัจจุบัน												
ระยะเวลาในการ	20.67	4.62		7.82	6.16		19.03	4.04		13.60	3.49	
ปฏิบัติงานทั้งหมด										15.75	4.55	

จากตารางที่ 3 แสดงว่าพยาบาลวิชาชีพที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งหัวหน้าหอผู้ป่วย มีอายุเฉลี่ยมากที่สุด ($\bar{x} = 44.57$, $SD = 4.40$) และมีระยะเวลาเฉลี่ยในการปฏิบัติงานทั้งหมดมากที่สุด ($\bar{x} = 20.67$, $SD = 4.62$) และพยาบาลวิชาชีพที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งพยาบาลประจำการมีระยะเวลาเฉลี่ยในการปฏิบัติงานในตำแหน่งปัจจุบันมากที่สุด ($\bar{x} = 12.29$, $SD = 3.93$)

2. ข้อมูลความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ

ข้อมูลส่วนนี้ได้มาจากคะแนนการตอบแบบสอบถามความเห็นในการปฏิบัติงานประจำวัน ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังแสดงในตารางที่ 4 และตารางที่ 5

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าต่ำสุด – ค่าสูงสุดของคะแนนความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาล-
วิชาชีพ จำแนกตามตำแหน่ง และระดับการศึกษา

ความเป็นผู้คิดก้าวหน้า										
ปริญญาตรี (n = 304)					ปริญญาโท (n = 43)					
$\bar{x}$	SD	Min-max	ระดับ	$\bar{x}$	SD	Min-max	ระดับ	$\bar{x}$	SD	Min-max
227.53	17.74	119-268	สูง	233.59	17.19	204-260	สูง	229.09	17.67	119-268
หัวหน้าหอผู้ป่วย (n=66)										
215.82	19.43	138-269	สูง	230.35	17.84	198-279	สูง	217.76	19.71	138-279
พยาบาลประจำการ (n=281)										
217.71	19.62	138-269	สูง	231.63	17.45	198-279	สูง	219.43	19.88	138-279
รวมทั้งหมด (n=374)										

ตารางที่ 5 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าต่ำสุด – ค่าสูงสุด ของความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ
จำแนกตาม ตำแหน่ง และงานการพยาบาลที่สังกัด

งานการพยาบาล ที่สังกัด	ความเป็นผู้คิดก้าวหน้า											
	หัวหน้าหอผู้ป่วย (n=66)						พยาบาลประจำการ (n=281)					
	$\bar{x}$	SD	Min-max	ระดับ	$\bar{x}$	SD	$\bar{x}$	SD	Min-max	ระดับ	$\bar{x}$	SD
พิเศษ	226.60	17.11	208-248	สูง	214.26	12.77	190-242	สูง	216.46	14.12	190-248	สูง
กุมารฯ	223.57	20.71	199-250	สูง	219.87	22.59	164-279	สูง	220.44	22.12	164-279	สูง
อายุรฯ	232.10	20.33	207-260	สูง	221.62	17.61	180-253	สูง	223.63	18.43	180-260	สูง
สูติ-นรีเวช	229.90	16.67	206-265	สูง	215.88	20.68	188-269	สูง	219.14	20.53	188-269	สูง
ศัลย	228.00	15.22	203-251	สูง	215.49	18.72	152-255	สูง	217.76	18.65	152-255	สูง
จักษุฯ	242.33	28.29	212-268	สูง	217.63	25.47	138-254	สูง	220.10	26.34	138-268	สูง
ผ่าตัดฯ	222.17	10.28	208-237	สูง	208.62	20.64	154-239	สูง	210.94	19.83	154-239	สูง
ผู้ป่วยนอก	219.63	12.66	199-236	สูง	218.82	17.09	174-246	สูง	219.03	15.82	174-246	สูง
ทั่วไป	243.57	16.59	220-265	สูง	221.41	16.23	196-257	สูง	226.76	18.70	196-265	สูง
รวม	229.09	17.67	199-268	สูง	217.16	19.71	138-279	สูง	219.43	19.88	138-279	สูง

จากตารางที่ 4 และตารางที่ 5 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของกลุ่มตัวอย่างพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลมหาราชนครเชียงใหม่ มีค่าคะแนนเฉลี่ยของความเป็นผู้คิดก้าวหน้าอยู่ในระดับสูง ($\bar{x} = 219.43$, $SD = 19.88$)

3. ข้อมูลเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ ระดับการศึกษา และ ตำแหน่งในการปฏิบัติงาน กับความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ

ตารางที่ 6 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบพอยต์ไบซีเรียล ระหว่างความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ กับระดับการศึกษา และตำแหน่งในการปฏิบัติงาน

ปัจจัยส่วนบุคคล	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)
	ความเป็นผู้คิดก้าวหน้า
ระดับการศึกษา	0.23 *
ตำแหน่งในการปฏิบัติงาน	0.22 *

P < .05

จากตารางที่ 6 พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาและตำแหน่งในการปฏิบัติงานของพยาบาลวิชาชีพ กับความเป็นผู้คิดก้าวหน้ามีความสัมพันธ์กัน ($r = .23$ และ $.22$ ตามลำดับ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ข้อมูลการเปรียบเทียบความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลที่ต่างกัน

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลแตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	8	54.66.07	683.134	1.759
ภายในกลุ่ม	338	131250.1	388.314	
รวม	346	136715.2		

จากตารางที่ 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลแตกต่างกัน ไม่แตกต่างกัน

การวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม

ตารางที่ 8 จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างพยาบาลวิชาชีพที่จำแนกตามตำแหน่งในการปฏิบัติงานและระดับการศึกษา กับค่าคะแนนเฉลี่ยโดยรวมของความเป็นผู้คิดก้าวหน้า

ค่าคะแนนของ ความเป็นผู้คิด ก้าวหน้า ($\bar{x}$ =219.43)	หัวหน้าหอผู้ป่วย (n= 66)				พยาบาลประจำการ (n=281)			
	ปริญญาตรี (n=49)		ปริญญาโท (n=17)		ปริญญาตรี (n=255)		ปริญญาโท (n=26)	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่าค่าเฉลี่ย	16	32.65	4	23.53	145	56.86	8	30.77
สูงกว่าค่าเฉลี่ย	33	67.35	13	76.46	110	43.14	18	69.23

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติมในตารางที่ 8 พบว่ากลุ่มที่มีคะแนนของความเป็นผู้คิดก้าวหน้าสูงกว่าค่าเฉลี่ยคือ กลุ่มหัวหน้าหอผู้ป่วยที่มีการศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรี และปริญญาโท ร้อยละ 67.35 และ 76.46 ของหัวหน้าหอผู้ป่วยที่มีการศึกษาในแต่ละระดับ ตามลำดับ และพยาบาลประจำการที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโท ร้อยละ 69.23 ของพยาบาลประจำการที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโททั้งหมด

การอภิปรายผล

ผลการศึกษาความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลมหาสารนคร-
เชียงใหม่ ผู้วิจัยอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ดังนี้

1. ศึกษาความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานในโรง พยาบาลมหาสารนครเชียงใหม่

ผลการศึกษาพบว่า พยาบาลวิชาชีพมีคะแนนเฉลี่ยความเป็นผู้คิดก้าวหน้าอยู่ในระดับ
สูง ($\bar{x} = 219.43$, $SD = 19.88$) (ตารางที่ 4) โดยพบว่าทุกกลุ่มมีคะแนนเฉลี่ยความเป็นผู้คิดก้าวหน้า
อยู่ในระดับสูง ทั้งนี้อาจจะอธิบายได้ว่าพยาบาลวิชาชีพส่วนใหญ่ อยู่ในวัยผู้ใหญ่ นั่นคือกลุ่ม
หัวหน้าหอผู้ป่วยมีอายุเฉลี่ย 43.74 ปี ส่วนกลุ่มพยาบาลประจำการมีอายุเฉลี่ย 31.16 ปี ซึ่งในวัย
ผู้ใหญ่มีความต้องการพื้นฐานทางกายภาพเช่น ต้องการมีฐานะ มีความมั่นคงของชีวิตส่วนตัว
และมีสภาพการทำงานที่ดี มักได้รับการตอบสนองแล้ว ดังนั้นจึงมีความต้องการด้านจิตสังคมแทน
เช่น การยอมรับนับถือ การประสบความสำเร็จในชีวิต เป็นต้น ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้มีการพัฒนา
ตนเองทั้งด้านความคิดและการกระทำ ประกอบกับอายุที่สูงขึ้นทำให้บุคคลมีความมั่นคงใน
อารมณ์ มีวุฒิภาวะเพิ่มขึ้น ส่งผลให้บุคลิกภาพทั้งทางด้านความคิดและการกระทำปรับเปลี่ยนไป
มีการมองโลกกว้างไกล ครอบคลุมลึกซึ้ง ทำให้การมองปัญหามีความชัดเจนถูกต้องตามความ-
เป็นจริง (ทัศนาศู บุญทอง, 2528 ; ราชศรี แก้วนพรัตน์, 2538 ; Maslach, 1982) ผลการวิจัยครั้งนี้
สนับสนุนความคิดเห็นของฟิโรลต์ ทองอุไร (กล่าวถึงใน รจเรจ อินทรโชติ, 2539) ที่กล่าวไว้ว่า
เมื่อบุคคลมีอายุมากขึ้น มีประสบการณ์ต่างๆ ผ่านเข้ามาในชีวิตมากขึ้น บุคคลจะพัฒนาบุคลิก
ภาพเพื่อตอบสนองต่อสถานการณ์ต่างๆ ให้เหมาะสม และมีความสอดคล้องกับบทบาททาง
สังคมที่เพิ่มมากขึ้นของแต่ละบุคคล

เมื่อพิจารณาระยะเวลาในการปฏิบัติงาน (ตารางที่ 3) พบว่ากลุ่มหัวหน้าหอผู้ป่วยมี
ระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งปัจจุบันโดยเฉลี่ย 10.67 ปี และระยะเวลาในการปฏิบัติงาน
ทั้งหมดโดยเฉลี่ย 20.25 ปี ส่วนกลุ่มพยาบาลประจำการมีระยะเวลาปฏิบัติงานในตำแหน่งปัจจุบัน
โดยเฉลี่ย 7.06 ปี และมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานทั้งหมดโดยเฉลี่ย 8.35 ปี นับว่าเป็นเวลาที่
บ่งบอกถึงประสบการณ์การทำงานที่ค่อนข้างสูงมากในกลุ่มหัวหน้าหอผู้ป่วย และสูงพอควรใน
กลุ่มพยาบาลประจำการ ตามแนวคิดของเบนเนอร์ (Benner, 1984) พยาบาลที่ปฏิบัติงานใน
สถานที่เดิมติดต่อกันนานกว่า 5 ปีขึ้นไปถือว่าเป็นพยาบาลวิชาชีพที่อยู่ในระดับผู้ชำนาญทาง-

คลินิก (expert clinician) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความสามารถในการปฏิบัติการพยาบาลทางคลินิกสูง เนื่องจากมีประสบการณ์มากมาย และพบสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันมาก่อน ทำให้เชื่อมโยงความคิดและคาดการณ์ต่อไปได้ว่าอาจจะเกิดปัญหาอะไรตามมา จึงสามารถตัดสินใจได้อย่างรวดเร็ว สามารถเรียนรู้จากประสบการณ์ทั้งที่ถูกและผิดแล้วสามารถนำมาใช้วิเคราะห์เพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้น สามารถสอน ชี้แนะแก่พยาบาลที่มีประสบการณ์น้อยกว่า รวมทั้งทราบถึงแหล่งประโยชน์ที่สามารถขอความช่วยเหลือและทราบข้อจำกัดในการปฏิบัติการในแต่ละสถานการณ์ และหาทางแก้ไขได้

ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานประจำวันของพยาบาล อาจมีส่วนส่งเสริมให้ความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพอยู่ในระดับสูงได้ เนื่องจากสูงลักษณะงานของพยาบาลมีหน้าที่รับผิดชอบดูแลชีวิตผู้ป่วยตลอด 24 ชั่วโมง อีกทั้งต้องทำงานร่วมกับทีมสุขภาพ โดยพยาบาลมีหน้าที่ประสานให้เกิดการทำงานร่วมกัน ทำให้พยาบาลจะต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลทุกประเภท ทุกอาชีพ ที่มีความแตกต่างกันในอุดมภาวะ เชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม และจะพบกับปฏิกิริยาแปลกๆ ของบุคคลในหลายรูปแบบ ซึ่งในการปฏิบัติงาน พยาบาลจะต้องใช้วิจารณญาณอันละเอียดรอบคอบ ในการปฏิบัติบทบาทในการให้การป้องกัน การส่งเสริม การดูแลรักษาและการฟื้นฟูสภาพทั้งทางด้านกาย จิต สังคม วิญญาณ และสภาพแวดล้อม เพื่อความสามารถในการดูแลตนเอง และใช้ทรัพยากรที่เหมาะสมในการดำรงภาวะสุขภาพให้มากที่สุด ให้แก่ผู้รับบริการ ดังนั้นพยาบาลจึงต้องคิดก่อนจะลงมือกระทำ ต้องอาศัยการตัดสินใจที่เหมาะสม ทันท่วงทีเหตุการณ์ รวมถึงการบริหารจัดการให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติ อีกทั้งต้องใช้ศิลปะในการปฏิบัติด้วยความรู้และทักษะทางเทคโนโลยี (ฟาริดา อิบราฮิม, 2536 ; รัตนา ทองสวัสดิ์, 2541) ซึ่งจากลักษณะงานและความรับผิดชอบของพยาบาลดังกล่าวนี้ ทำให้พยาบาลวิชาชีพต้องพัฒนาตนเอง และตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา ส่งผลให้พยาบาลวิชาชีพมีความเป็นผู้คิดก้าวหน้าอยู่ในระดับสูง

จากแนวคิดความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของโควี (Covey, 1989) ได้กล่าวถึงประสบการณ์ในการตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตว่า เมื่อบุคคลได้ตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีความเป็นผู้คิดก้าวหน้าแล้ว บุคคลนั้นก็จะใช้ประสบการณ์ในการตอบสนองนั้นเป็นแนวทางในการใช้กระบวนการคิด เพื่อตอบสนองกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากนั้น เนื่องจากเห็นถึงผลดีของการตอบสนองแบบผู้คิดก้าวหน้า

จากผลการศึกษาค้นคว้าพบว่าพยาบาลวิชาชีพมีความเป็นผู้คิดก้าวหน้าในระดับสูง แสดงว่าพยาบาลวิชาชีพมีความสามารถรับผิดชอบในชีวิตของตนเองได้ สามารถตัดสินใจเลือกได้อย่างอิสระโดยไม่จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นจากสังคมหรือสิ่งแวดล้อม และไม่ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขใดๆ เป็นพื้นฐานที่ดีสำหรับการพัฒนาตนเองให้มีอุปนิสัยเพื่อความมีประสิทธิผลของบุคคลใน

อุปนิสัยลำดับต่อๆ ไป แต่ยังไม่สามารถกล่าวได้ว่าพยาบาลวิชาชีพเป็นผู้ที่มีประสิทธิภาพสูงในการทำงาน เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นเพียงการศึกษาถึงอุปนิสัยแรกของเจ็ดอุปนิสัยเพื่อหาประสิทธิภาพของบุคคล ซึ่งความเป็นผู้คิดก้าวหน้านี้ โควี (Covey, 1989) กล่าวว่า เป็นลักษณะของบุคคลที่พึ่งพาตัวเองได้อย่างแท้จริง ทำให้บุคคลเป็นอิสระ ไม่ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและคนอื่น ถึงแม้ว่าจะเป็นสิ่งที่มีความสำคัญสำหรับคนที่ตั้งเป้าหมายที่จะเป็นอิสระ แต่สิ่งนี้ไม่ใช่เป้าหมายของการใช้ชีวิตอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในการดำเนินชีวิตประจำวัน และการปฏิบัติงาน บุคคลไม่สามารถดำเนินชีวิต หรือปฏิบัติงานได้เพียงลำพัง บุคคลต้องมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ต้องมีการพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิต หรือปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษา กับความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ

จากผลการศึกษาพบว่า ระดับการศึกษากับความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ มีความสัมพันธ์กันในทางบวก ($r=.23, p<.05$) (ตารางที่ 6) แสดงให้เห็นว่า เมื่อพยาบาลวิชาชีพมีระดับการศึกษาสูงขึ้น ก็จะมีความเป็นผู้คิดก้าวหน้ามากขึ้นด้วย เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยคะแนนความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพที่จำแนกตามระดับการศึกษา พบว่า คะแนนเฉลี่ยความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโททั้งหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการ สูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ยของคะแนนความเป็นผู้คิดก้าวหน้าร้อยละ 76.64 และ 69.23 ของพยาบาลวิชาชีพที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ปฏิบัติงานในทั้งสองตำแหน่ง ตามลำดับ ผลการศึกษาครั้งนี้อาจอธิบายได้ว่าการศึกษาในระดับปริญญาโทนั้น มีการแข่งขันกันอย่างสูงตั้งแต่เริ่มสอบเข้าศึกษา เมื่อเข้ารับการศึกษาแล้วผู้เรียนต้องใช้ความรู้ความสามารถเป็นอย่างมากในการศึกษาค้นคว้า อีกทั้งยังมีการฝึกสมองในด้านการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การวิเคราะห์ สังเคราะห์ข้อมูล และคิดสร้างสรรค์อยู่เกือบตลอดเวลา เนื่องจากหลักสูตรปริญญาโท จะกำหนดความสามารถในลักษณะมีความสามารถเฉพาะทาง และเป็นผู้รู้อย่างกว้างขวาง และมีลักษณะการมองสถานการณ์ หรือปัญหาต่างๆ ได้กว้างและลึกซึ้ง และมีความเชี่ยวชาญทางวิชาการมากกว่า รวมทั้งการแก้ปัญหาและเหตุการณ์เฉพาะหน้าย่อมทำได้ดีกว่า ระดับปริญญาตรี (ทิพย์รัตน์ สุทธิพงศ์, 2537) อีกทั้งการศึกษาในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก จะทำให้สามารถวิเคราะห์วิจารณ์ สถานะต่างๆ ได้ดีขึ้น รวมทั้งสร้างสรรค์งานใหม่ๆ ในหน่วยงาน ให้เกิดคุณภาพของงานได้ดีขึ้นด้วย (พวงเพ็ญ ชุนหปราง, 2535) นอกจากนี้คณะกรรมการกองทุน

ศาสตราจารย์ ดร. อุบล เรียงสุวรรณ (2538) ได้สรุปไว้ว่าการศึกษาระดับปริญญาโทนั้นมีจุดเน้นที่เป็นแนวคิดพื้นฐาน 5 ประการคือ ความเชี่ยวชาญเฉพาะ (specialization) เป็นความต้องการให้มีความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านขึ้นในแต่ละสาขาวิชาที่เปิดสอน ความเป็นนักวิชาการ (scholarship) เป็นการสร้างความเป็นนักวิชาการให้กับผู้เรียน โดยมีหลักคือ ให้เป็นผู้ใฝ่ใจในวิชาการ แสวงหาความรู้อยู่เสมอ ใฝ่ต่อความรู้ใหม่ ต้องใคร่ครวญความรู้นั้น สามารถแสดงความรู้ให้ปรากฏ ประยุกต์ใช้ความรู้เป็น และมีคุณธรรมของนักวิชาการ การสืบเสาะ (inquiry) มีลักษณะคือการสงสัย เมื่อสงสัยแล้วต้องสืบค้น แล้วต้องเสาะหาสิ่งใหม่ๆ อยู่เสมอ ความเป็นเลิศ (excellency) ความเป็นเลิศในที่นี้หมายถึง ความละเอียด ประณีต พิถีพิถัน มุ่งไปสู่สิ่งที่ดีที่สุด ไม่ใช่การอยู่กับที่ ไม่ใช่การแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ไม่ใช่การแก้ปัญหาเพียงเล็กน้อยแต่หมายถึงการทำอะไรอย่างดีที่สุด อย่างมีคุณภาพสูงสุด อย่างเหมาะสมที่สุด และการพัฒนา (development) หรือการจัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้น โดยภาพรวมจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าแนวคิดของการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษานั้น เป็นเรื่องของการคิดค้น แสวงหาอย่างประณีต เพื่อให้เกิดความชำนาญ สร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ นำไปใช้พัฒนา และคิดค้นแสวงหาใหม่ต่อไปอย่างไม่มีวันจบสิ้น การศึกษาที่ดีมีจุดมุ่งหมายที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนมีความรู้ ความคิด ทักษะและเจตคติ เข้าใจสังคมและสิ่งแวดล้อมที่ตนเองอยู่ รู้จักแยกแยะสิ่งที่ถูกต้อง จะทำให้บุคคลมีวุฒิภาวะที่สูงขึ้น (กาญจนา คุณาจักร, 2527) ด้วยเหตุนี้ระดับการศึกษาจึงสัมพันธ์กับความเป็นผู้คิดก้าวหน้า

การศึกษารังนี้สนับสนุนว่าปัจจัยด้านการศึกษามีอิทธิพลต่อคุณลักษณะของบุคคล ซึ่งคล้ายคลึงกับการศึกษาของการศึกษาของซูเทินโฮเฟอร์และมุสเซอร์ (Suchtzenhofer & Musser, 1994) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและความเป็นอิสระในวิชาชีพการพยาบาล ในพยาบาลวิชาชีพ 2000 คนจาก 4 รัฐในสหรัฐอเมริกา และได้รับการตอบกลับมา 542 คน ผลการศึกษาพบว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าจะแสดงความเป็นอิสระในวิชาชีพสูงกว่าผู้ที่มีระดับการศึกษาต่ำ และการศึกษาของเฟอร์กูสัน (Ferguson, 1996) ที่เปรียบเทียบการรับรู้ความเป็นอิสระของพยาบาลกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความเป็นอิสระนั้น โดยศึกษาในพยาบาลวิชาชีพจำนวน 85 คน ที่ทำงานในโรงพยาบาล 2 แห่งในแคนาดา แล้วพบว่าพยาบาลที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีและดูแลผู้ป่วยด้วยระบบพยาบาลเจ้าของไข้ จะมีความเป็นอิสระสูง ในขณะที่พยาบาลที่มีการศึกษาระดับอนุปริญญาและปฏิบัติการพยาบาลตามหน้าที่หรือเป็นทีมจะเป็นกลุ่มที่มีความเป็นอิสระต่ำ การศึกษาของโฮลล์ (Holl, 1994) ที่ศึกษาคุณลักษณะของพยาบาลวิชาชีพและความเชื่อในวิชาชีพและการตัดสินใจของพยาบาลวิชาชีพ ในพยาบาลจำนวน 133 คน ผลการศึกษาพบว่าระดับการศึกษามีความสัมพันธ์กับความเชื่อในวิชาชีพและการตัดสินใจของพยาบาลวิชาชีพ และการศึกษาของบีเคน (Beeken, 1997) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคิดอย่างมี

วิจารณ์ญาณและอัตมโนทัศน์เกี่ยวกับตนเองของพยาบาลประจำการกับคุณสมบัติที่มีอิทธิพลต่อการปฏิบัติการพยาบาล ด้วยการสัมภาษณ์ผู้บริหารการพยาบาลจำนวน 35 คน และทดสอบทักษะการคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณของพยาบาล-ประจำการจำนวน 100 คน พบว่าพยาบาลประจำการที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรีมีคะแนนของการทดสอบความคิดอย่างมีวิจารณ์ญาณสูงกว่าพยาบาลประจำการที่มีการศึกษาในระดับประกาศนียบัตร

3. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างตำแหน่งในการปฏิบัติงานกับความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ

ผลการศึกษาพบว่าตำแหน่งในการปฏิบัติงานกับความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ มีความสัมพันธ์ในทางบวก ($r=.22, p<.05$) (ตารางที่ 6) แสดงให้เห็นว่าพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งหัวหน้าหอผู้ป่วย มีความเป็นผู้คิดก้าวหน้ามากกว่าพยาบาลวิชาชีพที่ปฏิบัติงานในตำแหน่งพยาบาลประจำการ เมื่อพิจารณาค่าคะแนนเฉลี่ยของความเป็นผู้คิดก้าวหน้า พบว่าหัวหน้าหอผู้ป่วยที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโทมีค่าคะแนนของความเป็นผู้คิดก้าวหน้าสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 76.49 ของหัวหน้าหอผู้ป่วยที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโททั้งหมด ส่วนพยาบาลประจำการที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโทมีค่าคะแนนของความเป็นผู้คิดก้าวหน้าสูงกว่าค่าคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 69.23 ของพยาบาลประจำการที่มีการศึกษาในระดับปริญญาโททั้งหมด (ตารางที่ 8) ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่าหัวหน้าหอผู้ป่วยมีภาระกิจและความรับผิดชอบครอบคลุมไปทั้งด้านการจัดการและด้านการบริการการพยาบาลที่ปฏิบัติโดยตรงต่อผู้ป่วย ซึ่งลักษณะงานและตำแหน่งหัวหน้าหอผู้ป่วยนี้ จะต้องเป็นผู้ที่รู้ และเข้าใจแนวทางการรักษาพยาบาลผู้ป่วยแต่ละคนในหอผู้ป่วยที่ตนรับผิดชอบ และเป็นผู้ที่มีความชำนาญงานทางเทคนิคพยาบาลและทักษะการพยาบาล (กุลยา ตันติผลาชีวะ, 2525) เนื่องจากหัวหน้าหอผู้ป่วยเป็นตำแหน่งที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานการพยาบาลโดยการควบคุมตรวจสอบการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ หรือปกครองผู้ได้บังคับบัญชา และปฏิบัติหน้าที่ของตน เช่น วางแผนให้การพยาบาลเพื่ออำนวยความสะดวกปลอดภัยและความสุขสบายแก่ผู้ป่วยทั้งทางร่างกายและจิตใจ ร่วมทำการศึกษาวิจัย ค้นคว้าเพื่อปรับปรุงและกำหนดมาตรฐานการพยาบาล ช่วยในการฝึกอบรมฟื้นฟูวิชาการแก่เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการพยาบาล ให้คำปรึกษา แนะนำและร่วมควบคุมการฝึกปฏิบัติงานของนักเรียนและนักศึกษาพยาบาล ให้คำปรึกษาแนะนำการปฏิบัติงานแก่เจ้าหน้าที่ระดับรองลงมา ตอบปัญหาและชี้แจงเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับงานในหน้าที่ นอกจากนี้ยังมีหน้าที่ในการติดต่อประสานงาน วางแผน มอบหมายงาน ควบคุม ตรวจสอบให้คำปรึกษา แนะนำ ปรับปรุง

แก้ไข ติดตามประเมินผลและแก้ไขปัญหาขัดข้องในหน่วยงานที่รับผิดชอบ เป็นต้น (สุลักษณ์ มีชูทรัพย์, 2532)

การที่บุคคลจะขึ้นสู่ตำแหน่งหัวหน้าหอผู้ป่วยได้นั้น ต้องผ่านการคัดกรอง ต้องมีคุณสมบัติเพียงพอ และมีประสบการณ์ในการทำงานมานาน เพราะการมีประสบการณ์ในการทำงานมานาน และพบกับสถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกันมาก่อน ทำให้เชื่อมโยงความคิดและคาดการณ์ต่อไปได้ว่าจะเกิดอะไรตามมา ช่วยให้สามารถตัดสินใจได้ดีและรวดเร็ว และการเรียนรู้จากประสบการณ์ทั้งที่ถูกและผิด ทำให้บุคคลสามารถนำการเรียนรู้นั้นมาใช้วิเคราะห์เพื่อแก้ปัญหาในสถานการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้นได้ (Benner, 1984) ซึ่งตามแนวคิดของโควี (Covey, 1989) กล่าวว่า ประสบการณ์การตอบสนองต่อสถานการณ์ที่วิกฤตหรือสถานการณ์ที่ยากลำบาก หรือแม้แต่การเลือกตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานหรือการดำเนินชีวิตประจำวัน เป็นการฝึกกระบวนการคิดของบุคคล ซึ่งอาจเป็นการคิดในมุมมองที่แตกต่างไปจากเดิมที่เคยคิด เช่น มองโลกตามที่เป็นจริง ไม่ใช่มองตามที่ต้องการเห็น หรือต้องการให้เป็น การคิดถึงหลักการและเหตุผลของทั้งความคิดและการกระทำมากกว่าใช้อารมณ์ เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ทำให้บุคคลตอบสนองต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างมีความเป็นผู้คิดก้าวหน้า และใช้กระบวนการคิดนี้เป็นแนวทางในการคิดหาทางเลือกตอบสนองต่อสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไป เนื่องจากมองเห็นถึงผลดีของการใช้กระบวนการคิดตอบสนองนี้

หัวหน้าหอผู้ป่วย อยู่ในตำแหน่งผู้บริหารการพยาบาล ซึ่งเปรียบเสมือนผู้นำของวิชาชีพที่สามารถตัดสินใจได้ในระดับหน่วยงาน จึงต้องแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีความรู้ ความสามารถและเป็นแบบอย่างที่ดี (Adams, Miller, & Beck, 1996) ทำให้หัวหน้าหอผู้ป่วยตื่นตัวและพัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลา ให้เป็นผู้มีวิสัยทัศน์กว้างไกล คิดริเริ่มสิ่งต่างๆ ให้เกิดขึ้น คิดหาแนวทางในการกระทำสิ่งที่เป็นอยู่ดีขึ้นกว่าเดิม โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด คำนึงถึงหลักการ เหตุผล และคุณค่าของสิ่งที่กระทำมากกว่าใช้อารมณ์ในการปฏิบัติงาน ยอมรับความแตกต่างของบุคคล ให้โอกาสบุคคลอื่นได้แสดงความคิดเห็นและมีส่วนร่วมในการคิดหรือการปฏิบัติงาน และสร้างบรรยากาศและสนับสนุนให้บุคคลอื่นได้ใช้ความคิดและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นด้วยตัวของเขาเอง คุณลักษณะหรือพฤติกรรมดังกล่าวนี้มีส่วนช่วยส่งเสริมและสนับสนุนให้หัวหน้าหอผู้ป่วยได้ฝึกและพัฒนาความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของตนเอง ด้วยเหตุนี้จึงอาจกล่าวได้ว่าตำแหน่งในการปฏิบัติงานสัมพันธ์กับความเป็นผู้คิดก้าวหน้า

ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สนับสนุนว่า ตำแหน่งในการปฏิบัติงานสัมพันธ์กับคุณลักษณะของพยาบาลวิชาชีพ เช่นเดียวกับการศึกษาของซูทเซนโฮเฟอร์และมัสเซอร์ (Suchutzenhofer & Musser, 1994) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลและความเป็นอิสระในวิชาชีพการ-

พยาบาล ในพยาบาลวิชาชีพ 2000 คนจาก 4 รัฐในสหรัฐอเมริกา และได้รับการตอบกลับมา 542 คน ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อความเป็นอิสระในวิชาชีพการพยาบาลได้แก่ ตำแหน่งในการปฏิบัติงาน โดยพบว่าผู้บริหารมีความเป็นอิสระในวิชาชีพสูงกว่าพยาบาลประจำการ และการศึกษาของคิคุชิและฮาราดะ (Kikuchi & Harada, 1997) ที่ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นอิสระในวิชาชีพกับปัจจัยส่วนบุคคลและตัวแปรทางด้านจิตวิทยาในพยาบาลวิชาชีพ 370 คน ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลทั่วไปในญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่าความเป็นอิสระในวิชาชีพการพยาบาลเพิ่มขึ้นตามตำแหน่งในการปฏิบัติงาน

4. การเปรียบเทียบความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลที่แตกต่างกัน

ผลการศึกษาพบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่ปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลที่แตกต่างกัน ไม่ต่างกัน เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ที่จำแนกตามตำแหน่ง และงานการพยาบาลที่สังกัด พบว่าคะแนนเฉลี่ยความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของทั้งหัวหน้าหอผู้ป่วยและพยาบาลประจำการที่ปฏิบัติงานในสังกัดงานการพยาบาลทั้งแก่งานการพยาบาลอยู่ในระดับสูงเหมือนกัน (ตารางที่ 5) ทั้งนี้อาจอธิบายได้ว่าลักษณะงานของพยาบาลวิชาชีพมีขอบเขตการทำงานที่ชัดเจน รวมถึงมีแบบพรรณนาลักษณะงานที่ใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติงาน ลักษณะงานของพยาบาลนั้นพยาบาลมีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบชีวิตผู้ป่วยตลอด 24 ชั่วโมง ในการปฏิบัติงานต้องปฏิบัติตามบทในการป้องกัน การส่งเสริม การดูแลรักษาและการฟื้นฟูสภาพทั้งทางด้านกาย จิต สังคม วิญญาณ และสภาพแวดล้อม เพื่อความสามารถในการดูแลตนเองและใช้ทรัพยากรที่เหมาะสมในการดำรงภาวะสุขภาพให้มากที่สุดให้แก่ผู้รับบริการ (ฟาริดา อิบราฮิม, 2536) ดังนั้นพยาบาลจึงต้องคิด ตัดสินใจให้เหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์ ในบางเวลาพยาบาลต้องใช้ความรวดเร็วในการทำ ความเข้าใจกับปัญหา และตัดสินใจแก้ไขปัญหาย่างรีบด่วน เพื่อรักษาชีวิตผู้ป่วยให้ทันเวลาที่ เป็น การปฏิบัติภารกิจอย่างอัตโนมัติที่ต้องเป็นไปอย่างถูกต้องและผิดพลาดไม่ได้ ด้วยเหตุนี้จึง ทำให้พยาบาลไม่ว่าจะอยู่สถานที่ใดในขณะปฏิบัติงาน ได้ฝึกทักษะการใช้กระบวนการคิดอยู่เกือบตลอดเวลา ซึ่งอาจเป็นการคิดล่วงหน้าถึงปัญหาที่อาจจะเกิดขึ้นพร้อมทั้งคิดหาแนวทางในการ แก้ไข การคิดถึงประสบการณ์ในการคิดเลือกหาแนวทางในการแก้ไขปัญหานั้นที่ผ่านมา หรือ คิดถึง ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นเพื่อที่จะเรียนรู้และหาแนวทางในการแก้ไขความผิดพลาดนั้น รวมถึงการ-

คิดถึงสิ่งที่ตัวเองสามารถทำได้และคิดหาวิธีกระตุ้นให้ผู้ร่วมงานหรือผู้รับบริการได้รับรู้ถึงสิ่งที่เขาสามารถทำได้แล้วให้โอกาสในการทำ

ลักษณะการปฏิบัติงานในแต่ละหอผู้ป่วยของโรงพยาบาลมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ เป็นลักษณะของทีมพยาบาล ซึ่งพยาบาลต้องทำงานร่วมกับทีมสุขภาพในการปฏิบัติงานประจำวัน โดยพยาบาลมีหน้าที่ประสานให้เกิดการทำงานร่วมกัน ทำให้พยาบาลต้องเกี่ยวข้องกับบุคคลทุกประเภท ทุกอาชีพ ที่มีความแตกต่างกันในภูมิภาค เชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรม และอาจพบกับปฏิกิริยาแปลกๆ จากบุคคลหลายรูปแบบ ซึ่งในการปฏิบัติงานนี้พยาบาลต้องรู้จักตัวเอง รู้ว่าตัวเองมีพลังอำนาจและความสามารถในการอะไรได้มากน้อยแค่ไหน รู้ซึ่งถึงคุณค่าของตัวเอง มีความรับผิดชอบในการกระทำของตัวเอง และสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างไม่มีปัญหา รวมถึงยอมรับในความแตกต่างของแต่ละบุคคล เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล พฤติกรรมหรือการแสดงออกเหล่านี้เกิดขึ้นในเกือบตลอดเวลาในการปฏิบัติงานประจำวันของพยาบาลวิชาชีพ ไม่ว่าจะปฏิบัติงานอยู่ในสังกัดงานการพยาบาลใด โรงพยาบาลทุกคนต้องใช้ทักษะเหล่านี้ในการปฏิบัติงาน ด้วยเหตุนี้ไม่ว่าจะปฏิบัติงานอยู่ในสังกัดงานการพยาบาลใดก็ไม่ทำให้เกิดความแตกต่างในความเป็นผู้คิดก้าวหน้าของพยาบาลวิชาชีพ ดังแนวคิดของโควี (Covey, 1989) ที่กล่าวว่า ความเป็นผู้คิดก้าวหน้าเป็นการที่บุคคลมีอิสระในการหาทางเลือกของตนเอง เป็นผู้มีความรับผิดชอบในชีวิตตนเอง สามารถตัดสินใจเลือกได้อย่างอิสระโดยไม่จำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นจากสังคมหรือสิ่งแวดล้อม ซึ่งทั้งหมดนี้ไม่ได้หมายถึงว่าบุคคลที่มีความเป็นผู้คิดก้าวหน้าไม่คำนึง หรือไม่สนใจสิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมที่มีผลต่อการดำเนินชีวิตของตนเองเสียทีเดียว เพียงแต่บุคคลที่มีความเป็นผู้คิดก้าวหน้า นั้น เป็นบุคคลที่มีความรับผิดชอบในการกระทำของตนเอง รู้จักหรือตระหนักในความรับผิดชอบของตนเอง ไม่โทษสิ่งแวดล้อม สถานการณ์หรือเงื่อนไขต่างๆ พฤติกรรมหรือการกระทำต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาจากการเลือก การไตร่ตรองอย่างมีสติรอบคอบ คำนึงถึงคุณค่าของทางเลือกที่จะตอบสนองในสิ่งที่ตนเองเลือกกระทำมากกว่าผลลัพธ์ที่จะได้รับหรือความรู้สึกที่มี

ผลการศึกษานี้แตกต่างจากผลการศึกษาของการศึกษาของการศึกษาของการศึกษาของโฮลล์ (Holl, 1994) ที่ศึกษาคุณลักษณะของพยาบาลวิชาชีพและความเชื่อในวิชาชีพ และการตัดสินใจของพยาบาลวิชาชีพ ในพยาบาลจำนวน 133 คน ผลการศึกษพบว่าพยาบาลที่ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยวิกฤตมีระดับความเชื่อมั่นในวิชาชีพและระดับการตัดสินใจสูงกว่าเมื่อเปรียบเทียบกับพยาบาลที่ปฏิบัติงานในหอผู้ป่วยอื่นๆ รวมทั้งการศึกษานี้ของซูทเซนโฮเฟอร์และมุสเซอร์ (Suchtzenhofer & Musser, 1994) ที่พบว่าพยาบาลที่ปฏิบัติงานในสถานที่ที่ปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีระดับของความเป็นอิสระต่างกัน และการศึกษาของคิคุชิและฮาราดะ (Kikuchi

& Harada,1997) ที่ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นอิสระในวิชาชีพกับปัจจัยส่วนบุคคลและตัวแปรทางด้านจิตวิทยาในพยาบาลวิชาชีพ 370 คน ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลทั่วไปในญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่าพยาบาลที่ปฏิบัติงานในห้องผู้ป่วยหนักและห้องผ่าตัดจะมีระดับคะแนนของความเป็นอิสระในวิชาชีพการพยาบาลสูงกว่า พยาบาลที่ปฏิบัติงานในห้องผู้ป่วยและคลินิกผู้ป่วยนอก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาที่ผ่านมาเน้นความเป็นอิสระเฉพาะกิจกรรมที่ปฏิบัติต่อผู้ป่วยเท่านั้น ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของงานพยาบาลทั้งหมด นอกจากนี้การศึกษาที่ผ่านมาเป็นการศึกษาเพียงบางคุณสมบัติประจำตัวของบุคคล ที่เป็นพื้นฐานของความเป็นผู้คิดก้าวหน้า แต่ในการศึกษาความเป็นผู้คิดก้าวหน้านี้มีหลายคุณสมบัติประจำตัวของบุคคลประกอบกัน โดยความเป็นผู้คิดก้าวหน้ามาจากการผสมผสานคุณสมบัติประจำตัวของบุคคลสี่ประการ ได้แก่ การรู้จักตัวเอง การมีจินตนาการ มโนธรรม และความต้องการเป็นอิสระ (Covey, 1989) มิใช่เพียงคุณสมบัติใดคุณสมบัติหนึ่ง